

Sygnatura akt VI Ka 438/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **25 września 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski (spr.)

Sędziowie SSO Bożena Żywioł

SSO Kazimierz Cieślikowski

Protokolant Agata Lipke

przy udziale J. M.

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2015 r.

sprawy **R. B. /B./** ur. (...) w S.

(...), syna M. i M.

oskarżonego z art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk w zw. z art 64§1 kk, art. 291§1 kk w zw. z art. 64§1 kk, art. 267§3 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 16 lutego 2015 r. sygnatura akt II K 1187/14

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 300 zł (trzysta złotych).

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wyrokiem, wydanym w trybie art. 335 k.p.k., z dnia 16 lutego 2015 r. w sprawie o sygnaturze II K 1187/14 orzekł w sprawie oskarżonych R. B. i D. Ż..

Sąd wyrokiem tym uznał oskarżonego **R. B.** za winnego popełnienia:

- zarzucanego mu czynu z art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to na mocy art. 14§1 kk w zw. z art. 279§1 kk wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności,
- zarzucanego mu czynu z art. 291§1 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to na mocy art. 291§1 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- zarzucanego mu czynu z art. 267§3 kk i za to na mocy art. 267§3 kk w zw. z art. 267§1 kk wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

W miejsce orzeczonych kar pozbawienia wolności Sąd na mocy art. 85 kk, art. 86§1 kk wymierzył oskarżonemu R. B. karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto Sąd obciążył oskarżonych kosztami sądowymi.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego R. B. – adw.A. K., a wobec oskarżonego D. Ż. wyrok uprawomocnił się. Obrońca zaskarżył wyrok w zakresie kary i zarzucił wyrokowi:

rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu, albowiem oskarżonemu zasądzono karę najsurowszą w postaci kary bezwzględnej pozbawienia wolności uznając, że popełnił zarzucane mu czyny w warunkach recydywy podstawowej, podczas gdy okoliczności te nie mogą samoistnie przesądzać o konieczności wymierzenia oskarżonemu kary bezwzględnego pozbawienia wolności, zwłaszcza, iż postawa oskarżonego, a także stopień społecznej szkodliwości przypisywanych mu czynów przemawiają za wymierzeniem mu kary znacznie łagodniejszej.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniosła o zmianę wyroku i wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie odwoławczej nowy obrońca oskarżonego zmodyfikował wnioski wskazując, iż wnosi o warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności na mocy art. 343 k.p.k. na okres 7 lat, ewentualnie wymierzenie za pierwszy czyn kary o charakterze mieszanym a za pozostałe czyny kar grzywny, ewentualnie wreszcie rozważenie kwestii umorzenia absorpcyjnego.

Sąd Okręgowy stwierdził co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie jednak należy zaznaczyć, iż stan faktyczny ustalony przez Sąd nie był przez strony kwestionowany. Przeprowadzona w tym zakresie kontrola nie potwierdziła, by Sąd Orzekający dopuścił się w zaskarżonym wyroku błędów w ustaleniach faktycznych, bowiem Sąd oparł swój wyrok na faktach, które znajdują oparcie w wynikach postępowania dowodowego, a wnioski wysnute z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego zgodne są z prawdami logicznego rozumowania. Ocena dowodów zaprezentowana przez Sąd Rejonowy nie jest w żadnym razie oceną dowolną, lecz przeciwnie obiektywną, bezstronną, w trakcie której nie przekroczono granic swobodnej oceny dowodów jak i logicznego rozumowania. Ocena materiału dowodowego przez Sąd nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów.

Sąd Rejonowy zasadnie ustalając stan faktyczny oparł się także częściowo na wyjaśnieniach oskarżonego R. B..

Kwestia winy oskarżonego w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości Sądu Odwoławczego, podobnie jak i kwalifikacja prawna przypisanych oskarżonemu czynów.

Sąd Odwoławczy dokonując kontroli wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze, stwierdził, że nie sposób uznać kar jednostkowych i kary łącznej wymierzonej oskarżonemu za rażąco surowe, bowiem zarzut taki byłby zasadny jedynie wtedy, gdy Sąd wymierzając karę nie uwzględnił wszystkich okoliczności wiążących się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru.

Rozważając podniesiony w apelacji zarzut dotyczący kary należy zaznaczyć przede wszystkim, iż o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt. 4 k.p.k. nie można mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, bowiem o rażącej niewspółmierności kary nie można mówić wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego

stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone. Rażąca niewspółmierność kary może zajść tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, która byłaby prawidłową w świetle dyrektyw art. 53 k.k.

Nadmienić należy, iż w apelacji wskazano jakoby stopień społecznej szkodliwości przypisywanych oskarżonemu czynów przemawiał za wymierzeniem mu kary znacznie łagodniejszej, aczkolwiek obrońca nie raczył wskazać w apelacji, czy nawet jednozdaniowo odnieść się do tego jak tenże stopień społecznej szkodliwości powinien być według obrońcy oceniony czy odczytany. Za nieporozumienie zatem należy uznać podnoszenie takiego zarzutu, skoro skarżący nie potrafi go (czy też nie stara się) nawet w wywiedzionym środku odwoławczym uzasadnić. Należy zaś wskazać w tej mierze, iż trudno za nieznaczny uznać stopień społecznej szkodliwości czynu polegającego na usiłowaniu kradzieży samochodu wartości 90 tys. złotych, kradzieży zaplanowanej i przygotowanej, o czym świadczą znalezione w samochodzie prowadzonym przez oskarżonego przedmioty. Także przestępstwo paserstwa samochodu wartości 111 tys. złotych nie jawi się jako czyn błahy czy o nieznacznym stopniu społecznej szkodliwości. Fakt zaś wykorzystania podczas tejże próby kradzieży samochodu skanera stacji umożliwiającego podsłuchiwanie Policji również nie może być uznany za czyn banalny czy nieszkodliwy.

Nie sposób uznać także iżby postawa oskarżonego miała przemawiać za orzeczeniem kary łagodniejszej – choć również i tego zarzutu obrońca w apelacji szerzej nie uzasadnił wskazując jedynie na przyznanie się oskarżonego. Okoliczności tej jednak nie można w żadnym razie przeceniać skoro oskarżony został zatrzymany podczas usiłowania kradzieży samochodu, gdy poruszał się innym samochodem będącym przedmiotem przestępstwa paserstwa. Trudno uznać zaś że przyznanie się oskarżonego do tych przestępstw miałoby stanowić o potrzebie wymierzenia kary łagodniejszej. Nieprawdą zaś są twierdzenia zawarte w apelacji jakoby oskarżony złożył szczere wyjaśnienia i wraził skrucę, bowiem oskarżony odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania (karta 59 i 75), a jedynie złożył lakoniczne wyjaśnienia w trakcie posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania. Ponadto nie przyznał się do trzeciego ze stawianych mu zarzutów (karta 561). Trudno więc uznać iż te okoliczności warunkowałyby orzeczenie kary znacznie łagodniejszej wobec oskarżonego.

Wypada także podkreślić, iż wyrok zapadł po osobistym wniosku oskarżonego o wymierzenie mu konkretnych kar (karta 595).

Uznać zatem należy, że Sąd Rejonowy trafnie przyjął iż zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku o którym mowa w art. 335 k.p.k. Podstawą do takiego uznania musi być również uwzględnienie zasad wynikających z art. 2 § 1 k.p.k., a więc dotyczących trafnej reakcji karnej, która wymaga z jednej strony, aby osoba niewinna nie poniosła odpowiedzialności, a z drugiej by osoba winna była zawsze do niej pociągnięta, ale także to, by osoba winna poniosła odpowiedzialność nie mniejszą niż tę, na którą zasłużyła i nie większą od tej, którą ponieść powinna, a więc aby była to reakcja sprawiedliwa. Wiązą się z tym z kolei zasady prawdy – art. 2§ 2 k.p.k. oraz obiektywizmu – art. 4 k.p.k. (T. Grzegorzcyk, Kodeks postępowania karnego, Komentarz, Zakamycze 2003).

Oznacza to tym samym, iż w przypadku uznania, że uzgodniona kara nie jest trafną reakcją na popełniony czyn, sąd może skierować sprawę na rozprawę, nie będąc w wyroku związany w jakikolwiek sposób uzgodnieniami wskazanymi we wniosku złożonym w trybie art. 335 k.p.k., a wymierzając karę na zasadach ogólnych.

Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku wskazał okoliczności, które miał na uwadze wymierzając karę oskarżonemu, wskazując jako okoliczność obciążającą uprzednią karalność oskarżonego w kontekście popełnienia dwóch pierwszych czynów w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k.

W ocenie Sądu Okręgowego zmiana polityki karnej z dniem 1 lipca 2015 roku nie może powodować automatyzmu w zakresie wymierzanych kar. Pozostaje bowiem faktem, iż oskarżony mimo wymierzanych mu wcześniej kar pozbawienia wolności i to o charakterze bezwzględnym nie zmienił swej postawy życiowej i w dalszym ciągu kontynuuje kradzieże samochodów, zatem brak podstaw do wymierzania mu kar o charakterze łagodniejszym.

Nie sposób zatem uznać, iż wymierzona oskarżonemu kara jest zbyt surowa, jeżeli wziąć pod uwagę sposób życia oskarżonego. Biorąc pod uwagę okoliczności szczególne wpływające na wymiar kary dla oskarżonego, wymieniane w art. 53§ 1 i 2 k.k., Sąd słusznie i zasadnie negatywnie ocenił dotychczasowy tryb życia oskarżonego, dlatego kara wymierzona oskarżonemu, jakkolwiek surowa - jak każda kara o charakterze izolacyjnym - nie jest karą rażąco niewspółmiernie surową, brak podstaw do zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, bowiem nie byłoby ono wystarczające, zaś kary o charakterze łagodniejszym nie odniosłyby skutku.

Kierując się wskazanymi wyżej powodami Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa całość kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.